

WORLD POLITICS**DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-181-7-12>****СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ
РОЗВИТКУ ІНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИХ ІНСТРУМЕНТІВ
ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО
ПРОСТОРУ В УКРАЇНІ****Зінченко О. І.**

*аспірант кафедри політології філософського факультету
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
м. Харків, Україна*

З початком гібридної агресії Росії проти України проблематика захисту національного інформаційного простору в Україні почала набувати щодня вагомішого значення. Вплив російських «інформаційних військ» у перші роки протистояння був надзвичайно потужним. Стало очевидно, що без проведення ефективних контрзаходів Україні буде важко втримати ситуацію і забезпечити ефективний опір агресії. Пропоную розглянути основні заходи української влади у цій сфері і їх наслідки.

Перш – за – все, варто зазначити, що протидія інформаційній агресії може здійснюватися двома способами. Перший із них – спробувати цілковито обмежити поширення ворожої пропаганди, а другий – протидіяти ворожому впливові та забезпечити лояльність населення власним медіа продуктом. Вибір між залежить від обраною владою стратегією інформаційної політики. Проте мені видається, що найлогічнішим було б використовувати ці два способи комплексно. Подібне намагалась здійснити й українська влада.

Найпершими її заходами був аналіз діяльності ЗМІ в інтернеті, різноманітних менеджерів, в меншій мірі – телебачення та друкованих ЗМІ та запровадження обмежень щодо поширення неперевірених інформації, «фейків», або ж відкрите поширення іноземної пропаганди. Проте без формування законодавчого підґрунтя для таких дій, це межує із створенням неконтрольованої цензури. З цією проблемою й зіштовхнулась українська влада на початковому етапі інформаційної боротьби.

З цим було пов'язано кілька гучних скандалів стосовно кількох друкованих ЗМІ та кількох телевізійних каналів, що діють в Україні. Такий резонанс вимагав від законодавців прийняття необхідних юридичних норм і поки це здійснювалось, виконавча влада зосередила свою увагу на іншому способі інформаційної боротьби.

Найперше було створено державну програму з підтримки національного кіновиробництва. Попри всю критику вона все ж дала значний поштовх для створення національного кіноконенту, де б пропагувались національні цінності, створювався сприятливий образ військового та по можливості роз'яснювались основні принципи української державності. В значній мірі це виконується й до сьогодні. Наступним кроком було поширення національного телевізійного сигналу на непідконтрольні території, проте тут виникли значні складнощі, що й досі не вирішені. Поряд з цим серед державного керівництва поширилась думка про необхідність створення спеціалізованого національного телевізійного каналу для окупованих територій, проте цю ініціативу разом із створенням Міністерства інформаційної політики багато експертів віднесли до провалів української влади у цій сфері. Викликає питання й діяльність Національної ради з питань телебачення та радіомовлення України. Вона фігурує у кількох скандалах, що лише частково пов'язані протидією інформаційного впливу з боку країни агресора.

Та попри складнощі, варто відзначити й успіхи України. Одним з найперших із них, поряд із відродженням кіновиробництва, є збільшення квот на україномовний контент в теле і радіо ефірах, покращення україномовного дубляжу іноземних фільмів та розвиток україномовного мистецтва. Цьому активно протидіють проросійські групи впливу, проте ситуація змінюється на краще. Ще одним із елементів подібних перетворень є переведення шкіл нацменшин на українську мову викладання, проте тут проросійським силам вдалось тимчасово заблокувати подальше просування. Цікавою була недавня пропозиція Президента України по створенню міжнародного центру протидії дезінформації з центром в Києві, проте вона поки не набула активної підтримки з боку міжнародного співтовариства.

Таким чином, маю відзначити, що успіхи української влади у сфері інформаційної боротьби є, проте й недоліків теж вистачає. Вважаю, що подальше законодавче унормування усіх аспектів цієї сфери, усунення корпоративних інтересів певних груп від сфери контролю за телерадіомовленням та сприяння виробництву як найякіснішого медіа продукту з подальшим розвитком усієї інформаційної сфери в Україні мають стати майбутніми пріоритетними завданнями для нашої влади.

Література:

1. Бурячок В. Л. Основи формування державної системи кібернетичної безпеки: монографія / В. Л. Бурячок. К.: НАУ, 2013. 432 с.
2. Косошов О. М., Сірик А. О. Завдання захисту національного інформаційного простору за досвідом ведення гібридної війни РФ на сході України. Системи озброєння і військова техніка. 2017. № 1 (49). С. 38–41.
3. Малик Я. Інформаційна безпека України: стан та перспективи розвитку. Ефективність державного управління. 2015. Вип. 44. С. 13–20. URL: http://www.lvivacademy.com/vidavnitstvo_1/edu_44/fail/ch_1/3.pdf (дата звернення 28.12.2021)

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-181-7-13>

**РОЛЬ ДЕРЖАВ БЕНІЛЮКСУ В БОРОТБІ
З ТОРГІВЛЕЮ ЛЮДЬМИ (ЗА МАТЕРІАЛАМИ
ОФІЦІЙНОГО САЙТУ BENELUX)**

Моїсєєва Т. М.

*кандидат історичних наук,
доцент кафедри міжнародних відносин та права*

Кудлай І. В.

*старший викладач кафедри міжнародних відносин та права
Національний університет «Одеська політехніка»
м. Одеса, Україна*

Бенілюкс, як *економічний союз* трьох держав (Бельгії, Нідерландів, Люксембургу) було створено після підписання договору 1958 р. [10].

17 червня 2008 року, в Гаазі, було підписано оновлений договір Бенілюксу (набув чинності 1 січня 2012 року), разом із двома іншими документами: Декларацією та Протоколом про привілеї та імунітети Союзу Бенілюксу. Оновлений договір укладався на невизначений термін та брав до уваги нові аспекти співпраці Бенілюксу та сучасну федеративну державну структуру Бельгії. Рамкова угода нараховує 40 статей.

Оновленим Договором Бенілюксу: **1) зафіксовано зміну назви** об'єднання (з Економічного союзу Бенілюксу на *Союз Бенілюксу*); **2) окреслено сфери співробітництва** (внутрішній ринок та економічний союз; сталий розвиток; правосуддя та внутрішні справи); **3) визначено**